

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 1T/144/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913010604
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivan Štepita
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2015:5913010604.3

Rozhodnutie

Okresný súd Ružomberok v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ivana ŠTEPITU a prísediacich: JUDr. Márie Hudákovej a Ing. Márie Strakovej, v trestnej veci proti obžalovanému N. X., pre pokračovací zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.09.2015 v Ružomberku, takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :

Obžalovaný

N. X., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom I. V., L. XXX/X, adresa na doručovanie J. W., ul. F. XXXX/X, na slobode,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

ako štatutárny orgán - konateľ daňového subjektu GURMA, s.r.o., so sídlom Textilná č. 23, Ružomberok, IČO: 36 694 819, registrovanej pre daň z pridanej hodnoty so štvrtročným zdaňovacím obdobím, v daňovom priznaní k DPH za zdaňovacie obdobie II., III. a IV. štvrťrok 2012 neoprávnene znížil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty a to tak, že napriek tomu, že v priebehu uvedeného obdobia vystavil faktúry pre podnikateľské subjekty Dewall, s.r.o., Kadnárova 89, Bratislava, IČO: 36 658 669, Trinity Commodities, s.r.o., Mladobošlavská 4880/1, Pezinok, IČO: 46 537 015 a Kasum, s.r.o., Klincová 37/B, Bratislava, IČO: 46 544 364, v celkovej výške spolu 605.405,70 Eur, tieto nezahrnul do účtovnej evidencie podaných daňových priznaní k DPH, pričom v podaných daňových priznaniach na DPH za II., III. a IV. štvrťrok 2012 deklaroval nulovú daňovú povinnosť, čím skrátol daň z pridanej hodnoty za obdobie II., III. a IV. štvrťroka 2012 v celkovom rozsahu 121.081,14 Eur,

t e d a

skrátil daň v značnom rozsahu,

č í m s p á c h a l

pokračovací zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 276 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon tohto trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že žiadne dane nekrátil, tovar odberateľom dodal a tento zároveň aj vyfakturoval. Čo sa týka podania daňových priznaní na dani z pridanej hodnoty, v druhom až v štvrtom štvrtroku rozhodného obdobia nebol schopný daňové podanie priznať, mienil podať opravné daňové priznania, na ktoré v zmysle zákona mal lehotu 5 rokov. Ekonóm, ktorý mu spracovával účtovníctvo, mal menšiu srdcovú príhodu v decembri 2012, preto daňové priznania neboli vykonané v lehote.

Pred súdom obžalovaný vyhlásil, že je nevinný, uviedol, že bol na skutok zneužitý ako biely kôň, a to najmä z dôvodu jeho zlého zdravotného stavu. V období, keď malo byť podávané daňové priznanie, mu boli robené operácie, konkrétne bola mu amputovaná polovica chodidla, následne došlo k amputácii dolnej končatiny v oblasti kolena.

Ako obžalovaný uviedol, že bol zneužitý osobou menom G. X. z O., ktorý mu ponúkol niekedy v máji roku 2012, že má obchod s cukrom a on si môže privyrobiť. V tomto období on nemal žiaden príjem, po vysvetlení, ako mal obchod prebiehať, s týmto on súhlasil a začali obchodovať, avšak s tým, že jemu X. nosil podpisovať len papiere, firmy, ktoré sú spomenuté v obžalobe, on vôbec nepozná, napriek tomu potvrdil, že od vyššie uvedenej osoby dostal odmenu 300,- euro. G. X. doposiaľ vlastní papiere všetkých obchodoch, bol to on, ktorý mu doniesol aj vypracované daňové priznanie, ktoré odovzdal na daňovom úrade. Z dôvodu rozporov medzi jeho výpoveďou z prípravného konania na hlavnom pojednávaní súd prečítal jeho výpoveď z prípravného konania, pričom obžalovaný rozpory medzi svojimi výpoveďami vysvetliť nevedel. Potvrdil však, že vypovedal v prípravnom konaní, že tovar každej spoločnosti osobne doviezol a dodal a vyfakturoval, takto robil len to, čo mu povedal X.. Všetky doklady, ktoré pochádzali z obchodu, odovzdal X.ovi. Opravné daňové priznanie podával v čase, keď už spoločnosť GURMA, ktorej bol spoločníkom a konateľom, bola už vymazaná z Obchodného registra.

Svedok N.. O. L. uviedol, že ako zamestnanec daňového úradu za asistencie polície doručoval obžalovanému výzvu na predloženie daňových dokladov, ktoré im však predložené neboli a na miesto toho im obžalovaný predložil potvrdenie o práceneschopnosti. K dodatočnému daňovému priznaniu svedok uviedol, že príslušník Daňového úradu v Bratislave im oznámil, že dodatočné daňové priznanie síce podané bolo, ale správca dane ich vyhodnotil ako bezpredmetné, nakoľko boli predložené po skončení činnosti daňového subjektu.

V konaní pred súdom boli prečítané svedecké výpovede svedkov G. L., J. P. a Q. J., z ktorých výpovedí vyplynulo, že všetky menované osoby zhodne potvrdili pravosť vystavených faktúr, všetky obchody uvedené v týchto faktúrach aj prebehli a vystavené faktúry aj zaplatili spoločnosti GURMA. Práve tieto skutočnosti sú v rozpore s podanými daňovými priznaniami spoločnosti GURMA, s.r.o. za II. až IV. štvrtrok roku 2012, ktorými obžalovaný v mene spoločnosti GURMA deklaroval nulovú daňovú povinnosť.

Svedok G. X. pred súdom uviedol, že s obžalovaným sa pozná po dobu asi dvoch rokov, je s ním v priateľskom vzťahu. Pre spoločnosť GURMA pracoval ako obchodný zástupca na základe dohody s obžalovaným, osobitne však nemal udelenú plnú moc. Potvrdil, že na požiadanie obžalovaného vyhľadával záujemcov o kúpu tovaru, avšak všetky zmluvy, ktoré sa týkali uskutočnených obchodov, podpisoval obžalovaný. Svedok sa nevedel vyjadriť, kde sa nachádza účtovná dokumentácia týkajúca sa týchto obchodov. Podľa svedka účtovníctvo vykonával nejaký ekonóm v Námestove, ktorý však spracoval len časť účtovných dokladov, nakoľko ekonómka z Dolného Kubína sa vedením účtovníctva odmietla zaoberať. Svedok poprel, že by mu obžalovaný vyplácal peniaze mimo provízií, na ktoré mal nárok, pričom svedok zdôraznil, že mali dohodnutú províziu, ktorá sa odvíjala od množstva dodaného tovaru (cukru v rozsahu od 5-15,- eur/tonu). Navyše ako svedok zdôraznil, on prístup k účtom, ktoré patrili obžalovanému, ani nemal. Obžalovaný v reakcii na tvrdenie svedka, prečo neodviedol z prijatých peňazí daň, ale peniaze mal odovzdať svedkovi, uviedol, že sa tak dohodli, pričom bol si vedomý povinnosti zaplatiť daň z prijatých platieb.

Súd na hlavnom pojednávaní ďalej vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, ktorými boli najmä správa Daňového úradu v Žiline spolu s prílohami, ktoré prílohy predstavovali daňové priznania na dani z pridanej hodnoty, ktoré podal obžalovaný, dodávateľsko-odberateľské faktúry od jednotlivých spoločností uvedených vo výrokovvej časti tohto rozsudku, so správou Daňového úradu v Bratislave, s výpismi z účtov a správami bankových inštitúcií, u ktorých mala spoločnosť, v ktorej obžalovaný vystupoval ako konateľ, vedené účty, pričom na základe takto vykonaného dokazovania postupujúc tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie, hodnotiac dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrnne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán, dospel k záveru, že obžalovaný N. X. svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poisťného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Výsluchom obžalovaného, prečítaním jeho výpovedí z prípravného konania, prečítaním výpovedí zástupcov obchodných spoločností, s ktorými obžalovaný spolupracoval, z výpovedí svedka G.a X.a, ale najmä z listinných dôkazov a zo správ daňových úradov bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný ako konateľ daňového subjektu GURMA, s.r.o., so sídlom Textilná 23, Ružomberok, ktorá spoločnosť bola registrovaná pre daň z pridanej hodnoty so štvrtročným zdaňovacím obdobím, v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II., III. a IV. štvrťroka 2012 neoprávnene znížil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty, a to tým spôsobom, že napriek tomu, že v priebehu uvedeného obdobia vystavil faktúry pre viaceré podnikateľské subjekty v celkovej výške 605.405,70 euro, ktoré boli aj uhradené, tieto faktúry nezahrnul do účtovnej evidencie podaných daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty a deklaroval nulovú daňovú povinnosť, čím skrátil daň z pridanej hodnoty za obdobie II. až IV. štvrťroka 2012 v celkovom rozsahu 121.081,14 euro.

Obžalovaný svoju obhajobu v zásade postavil na tvrdení, že v celej záležitosti vystupoval ako „biely kôň“, že z dôvodu svojho zlého zdravotného stavu bol zneužitý inou osobou, konkrétne svedkom G.om X.om. Tento svedok však obvinenia obžalovaného v celom rozsahu poprel a obžalovaný logickým a presvedčivým spôsobom nevysvetlil svoje tvrdenia, v zmysle ktorých sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok zbavoval. V konečnom dôsledku aj počas konania pred súdom, v období, keď došlo k ukončeniu dokazovania, obžalovaný mienil urobiť vyhlásenie o vine, resp. navrhol konanie o dohode o vine a treste, čo však za daného štádia hlavného pojednávania už nie je možné.

Zástupcovia obchodných spoločností potvrdili pravosť nimi vystavených faktúr, potvrdili, že tovar im bol dodaný a za tovar riadne aj zaplatili. Samotný obžalovaný nepoprel vedomosť o povinnosti podať daňové priznanie, resp. z prijatých finančných prostriedkov odvieť správcovi dane príslušnú daň z pridanej hodnoty, ktorú povinnosť mal ako štvrtročný platiteľ DPH v zmysle zákona o správe daní a poplatkov. Neobstojí ani obrana obžalovaného v tom smere, že účtovníctvo a jeho spracovanie zabezpečoval G. X., nakoľko tak v zmysle Obchodného zákonníka, ako aj v zmysle daňových predpisov a predpisov upravujúcich vedenie účtovníctva, za správnosť vedenia účtovníctva nesie plnú zodpovednosť konateľ právnickej osoby, v konkrétnom prípade konateľ spoločnosti s ručeným obmedzením.

Obžalovaný porušil záujem štátu na správnom vymeraní dane, poisťného a iných dávok. V konkrétnom prípade pod pojmom skrátenie dane treba rozumieť akékoľvek konanie páchatel'a, v dôsledku ktorého mu príslušný štátny orgán alebo orgán verejnej samosprávy vyrubí daň v nižšej než zákonom určenej sume alebo k vyrubeniu dane vôbec nedôjde. Pod daňou je potrebné rozumieť povinnú, zákonom ustanovenú finančnú sumu, ktorú fyzická alebo právnická osoba odvádza zo svojich príjmov, alebo na základe iných zákonom ustanovených skutočností v prospech verejných rozpočtov a účelových fondov na úhradu verejných výdavkov vo vopred určenej výške a v ustanovených lehotách. Pokiaľ teda obžalovaný ako konateľ právnickej osoby sa prihlásil k daňovej povinnosti na príslušnom daňovom úrade ako štvrtročný platca DPH, bolo jeho povinnosťou zahrnúť prijaté plnenia zo strany jeho odberateľov do účtovníctva a zároveň aj do podaných daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty za obdobie II. až IV. štvrťroka roku 2012, napriek tomu obžalovaný za toto obdobie deklaroval nulovú daňovú povinnosť. Z hľadiska subjektívnej stránky u obžalovaného ide o minimálne úmysel v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, keď aj z jeho výpovede vyplynulo, že bol uzrozumený s tým, že nezaplatením dane z pridanej hodnoty na výstupe môže ohroziť záujem chránený Trestným zákonom. Celkový rozsah činu v danom prípade predstavuje čiastku 121.081,14 euro, a to s poukazom na § 125 ods. 1 Trestného zákona.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Obžalovaný v čase vyhlásenia rozsudku poberal čiastočný invalidný dôchodok, je dlhodobo nezamestnaný. V mieste bydliska bližšie hodnotený nie je, v čase podania obžaloby bol 6x súdom trestaný prevažne za majetkovú trestnú činnosť, okrem iného aj za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, pričom skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Následne bol odsúdený Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši, a to rozsudku sp. zn. 3T/3/2000 zo dňa 22.10.2013, a to pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 11.08.1993 spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravno-výchovnej skupiny. Uložený trest bol súhrnný, Okresný súd Liptovský Mikuláš zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T/12/2003 zo dňa 18.08.2003, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 28.01.2015 sp. zn. 2To/106/2014-4207 odvolanie obžalovaného zamietol.

Vychádzajúc zo zásad pre ukladanie trestu vyjadrených v § 34 ods. 1 Trestného zákona a § 31 ods. 1 Trestného zákona dospel súd k záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody. Pri ukladaní trestov súd prihliadol na jednu príťažujúcu okolnosť, teda na skutočnosť, že obžalovaný spáchal trestný čin v čase plynutia skúšobnej doby po podmienenom odsúdení, poľahčujúce okolnosti u obžalovaného súdom zistené neboli. Odrazom tejto skutočnosti je aj potom postup súd pri ukladaní trestu, kedy mu ukladal trest pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého, ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3-inu. Trest odňatia slobody na dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 6 (šiestich) rokov považuje súd v prípade obžalovaného Ivana X.a za primeraný, spravodlivý, najmä zákonný, plne vystihujúci mieru jeho zavinenia, spôsob spáchania trestného činu, vzniknutý následok. Súd zároveň zdôrazňuje, že trest v sebe obnáša aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pretože pred spáchaním tohto skutku obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, na výkon tohto trestu ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Ružomberok do 15 dní od oznámenia rozsudku.

Odvolanie má odkladný účinok. (§306/2)

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V neprospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)

- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len v jeho prospech (§308/2)

- príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pred nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)

- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308/2)

- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)

- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 305/1). Ak je poškodený právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)

- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.